

Zbav nás Zlého....

„A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás Zlého.“ (Mt 6, 13) Táto posledná prosba Otčenáša nám pomáha pochopiť Božiu prozreteľnosť vo svetle Kristovej smrti a zmŕtvychvstania. Stavia nás do strehu pred jestvujúcim zlom a v myslí pripomína Kristove slová: „Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu, i telo zahubiť v pekle.“ (Mt 10, 28) Neznamená to, že Boh je hluchý k našim prosbám, aby nás zbavil fyzického nebezpečenstva, alebo že je ľahostajný k utrpeniam, spôsobovaným prírodnými katastrofami, chorobami, hladom a vojnou. Je celkom prirodzené, že sa obraciame na svojho Nebeského Otca, aby nás chránil pred týmto zlom, ktoré vstúpilo do sveta ako následok prvotného hriechu. No zároveň musíme dôverovať v Kristovo víťazstvo nad utrpením a smrťou.

Keď napriek svojim modlitbám a ľudskému úsiliu neprestávame trpieť pre zlo v tomto pomimuteľnom svete, musíme veriť, že ho premôže vykupiteľská moc lásky. Najväčšie zlo, ktoré by nás mohlo postihnúť, je odlúčenie od Boha následkom hriechu. Toto máme predovšetkým na myslí, keď sa modlíme, aby sme neboli uvedení do pokušenia, ale zbavení Zlého.

(Ján Pavol II. Homília počas večernej bohoslužby slova, Troms [Nórsko] 2. júna 1989) Tieto slová svätého Otca, jasné a zrozumiteľné nám môžu podporiť i myšlienky Benedicta J. Groeschela z knihy - Uzdravenie z dedičného hriechu: „Svätosť je dlhá púť - veľmi dlhá. Aby sme čo najlepšie porozumeli tejto ceste, musíme pochopiť, že život kresťana je boj, duchovný zápas. Súčasná teológia nás často vedie k viere, že všetko musí byť „pekné“. Nepočuli ste reči o „pozitívnom myslení“ a o „vytvorení duchovnosti“? Rečník sľubuje, že všetko bude skvelé. Len čo sa zbavíte svojich zábran, potlačaní a neurotických obranných mechanizmov, budete absolútnym svetlom v tme! Ak je toto odkaz, ktorý hľadáte, odo mňa ho počuť nebudete. To, o čom vám ja poviem, je nebezpečný duchovný boj s nespočtými nepriateľmi zo strany sveta, tela a diabla, ktorý pokračuje v duši.

Byť „z tohto sveta“ znamená akékoľvek využitie stvorenia mimo jeho vzťahu k Bohu ako nášho nekonečného osudu. Byť „z tohto sveta“ znamená žiť oddelene od Boha. Na druhej strane vieme aké je to lákavé, lebo telo si žiada svoje a takýto život sa týka našich fyzických chůtok a biologických túžob. Božie prikázania nás ale vedú v ovládaní žiadostivosti nášho tela. Niektorí súčasní kresťania hovoria, že sú zmierení s týmto svetom a nemyslia si, že by mali byť duchovne založení. Ľudia, ktorí nevidia nevyhnutnosť duchovné ho zápasu, sú zvyčajne hlboko ponorení do svetáckosti. Svätca sa

usiluje byť absolútne verný Kristovi a závislý výlučne od neho. Kristus musí byť na prvom mieste.

A čo diabol alebo satan? Je to nepriateľská, nezávislá, neviditeľná bytosť, ktorú zaženieme inteligentným použitím duchovných prostriedkov. Sväté Písmo a katolícka Tradícia potvrdzujú existenciu satana, aj iných padlých duchov, alebo padlých anjelov, ktorí nás pokúšajú a narúšajú naše životy. Tí ostatní padlí anjeli sa podrobili zvrchovanosti satana. Ich činnosti sú väčšinou veľmi rafinované, ale v extrémnych prípadoch, ako napríklad v ukrutnostiach nacistov a boľševikov, je ich vplyv zreteľný. Vrchol zla, ako ten, ktorý sa prejavil v holokauste, sa objasní len vtedy, keď si uvedomíme, že zapracovali sily, ktoré siahajú mimo ľudskú prirodzenosť.

Náš boj proti diablu je zreteľnejší ako boj proti svetáckosti. Máme byť rozvážni a ostražití, pretože náš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. „Vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vezďte, že také isté utrpenie dolieha na vašich bratov po celom svete. A Boh všetkej milosti, ktorý vás v Kristovi Ježišovi povolal do svojej večnej slávy, on sám vás po krátkom utrpení zdokonalí, posilní, utvrdí a upevní“ (1Pt 5, 9-10). Hoci všetci neustále vedíme duchovný boj proti svetáckosti a diablu, zdá sa mi, že najväčší a najúpornejší nepriateľ je vždy naša vlastná osoba, ten nebezpečný trójsky kôň vnútri, za bránou. Skúsili ste už niekedy „zemepisnú kúru“ na nejaký chronický problém, ako je napríklad alkoholizmus, alebo depresia? Mám na myslí zmeniť zamestnanie, alebo presťahovať sa do iného mesta. Problém je, že musíte vziať so sebou aj seba. Nikdy neuniknete sebe samému. Ale môžete zmeniť sám seba. Spomínam si na osemdesiate narodeniny Franka Sheeda. Ktosi sa ho opýtal, či by chcel mať znovu dvadsaťjeden rokov. Sheed odpovedal: „Nechcel by som mať znovu dokonca ani sedemdesiatdeväť!“ Tým vyjadril svoj zdravý pohľad na život a večnosť. Prečo sa vracat' Život je boj, niekedy zápas zblízka. Frank nikdy nebol z tých, ktorí sa pokúšali utiecť sám pred sebou. Frank porozumel Božiemu dielu spásy.

Mali by sme ďakovať Bohu za každú bolesť a utrpenie, ktoré je už za nami. Svätý Pavol vyjadruje hľadanie svätosti týmito slovami: „Nie že by som ho už bol dosiahol, alebo že by som už bol dokonalý, ale bežím, aby som sa ho niekedy zmocnil, ako sa aj Kristus Ježiš zmocnil mňa. Bratia, ja si nenamýšľam, že som sa už zmocnil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predo mnou. Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi“ (Flp 3, 12-14).“

Mário Orbán

Sv. Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli

Hieronymovo martyrológium kladie v 5. storočí na 29. septembra výročie posviacky Baziliky sv. Michala na Via Salaria v Ríme. V obnovenom kalendári zmienka o posviacke baziliky odpadá; slávi sa len Michal archanjel, ku ktorému sa pridávajú mená sv. Gabriela archanjela (slávil sa 24. marca) a sv. Rafaela archanjela (slávil sa 24. októbra). Sv. Michal je vodca nebeských zástupov v boji proti diablu, sv. Gabriel, ktorý priniesol radostnú zvesť Panne Márii, je od roku 1951 patrónom rozhlasu a spravodajstva a sv. Rafael, Tobiášov sprievodca, je patrónom cestujúcich.

Zvláštne poslanie...

Anjeli sú duchovné bytosti slúžiace Bohu. Traja z nich – Michal, Gabriel a Rafael majú zvláštne poslanie, najmä vo vzťahu k nám, ľuďom. Ich mená majú v hebrejčine hlboký význam a vystihujú aj ich poslanie.

Michal = „Kto je ako Boh“?

Gabriel = „Božia sila“

Rafael = „Boží liek“

Predvídavosť

Každému dal Boh isté dary: silu, krásu, zdravie, nadanie, dobré hmotné zabezpečenie. Nie sme však pánmi toho všetkého, ale iba správcami. Všetko okolo nás a v nás je Pánov majetok, ktorý spravujeme. A príde deň, keď bude treba zo všetkého účtovať. Čo to znamená? Byť predvídavý. Dôležitým činiteľom, ktorý rozhoduje o kresťanskej čnosti predvídavosti, je nielen inteligencia, vedomosti, schopnosti či šikovnosť, ale aj rozum osvietený vierou. Vierou, že aj k nám raz prehovorí

Boh: .. Vydaj počet zo svojho šafárenia...“ (Lk 16. 2). A nie až vtedy, ale už teraz sa treba starať o to, čo bude nasledovať. Predvídavosť synov sveta nás núti využívať všetky dostupné prostriedky, ak chceme počuť slová: ..Správne, dobrý sluha, pretože si bol verný v maličkosti, maj moc...“ (Lk 19. 17). Ježiš vyzdvihuje správcovu prezieravosť, jeho

opatrnosť a pripomína, že aj synovia svetla by mali byť vo svojom počínaní takí rozumní, ako synovia sveta.

Skúsme si dať odpoveď na zvlášť aktuálnu otázku: Čo je viac – byť, alebo mať? Inými slovami: Čo je dôležitejšie – mať mnoho, alebo byť plnohodnotným človekom? Ostatne, jedno nevylučuje druhé. Takisto platí: Nič nemať a byť lajdákom? Boh nám nezakazuje nič vlastniť, ale varuje pred pripútaním sa k hmotným veciam. ..Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce“ (Lk 12. 34).

Nebezpečenstvom je, keď sa cítime kresťanmi iba niekedy, len na určitých miestach a za určitých okolností. O „pokrstených pohanoch“ ktosi povedal, že mnohí z nich sú kresťanmi na kolesách. Na krst ich privezú, na sobáš sa dajú priviezť a aj na cintorín ich odvezú. Nezabudnime: „Dávajte teda čo je cisárovo cisárovi, a čo je Božie Bohu!“ (Lk 20, 25).

Čosi iné je posluhovať si dobrami zeme a čosi inšie je slúžiť svojim životom.

Boh nám do roka dáva 8.760 hodín. Sociológovia hovoria, že 3.000 hodín venujeme spánku, 3 600 hodín práci, 900 hodín sytému tela, 600 hodín toalete a viac ako 500 hodín televízii. Zamyslime sa, koľko darujeme Bohu.

Lubomír Stanček

Modlitba

Prosil som o zdravie, aby som mohol robiť väčšie veci - dostal som nemoc, aby som mohol robiť veci lepšie • Prosil som o silu, aby som mohol dosiahnuť úspech - urobil ma slabým, aby som sa naučil poslúchať • Prosil som o bohatstvo, aby som mohol byť šťastný - dal mi chudobu, aby som. bol múdry • Prosil som o moc a uznanie od ľudí - dal mi slabosť, aby som cítil, že ho potrebujem • Prosil som o všetky veci, ktoré mi môžu život spríjemniť - dal mi život, aby som sa mohol tešiť zo všetkých vecí • Nedostal som, o čo som prosil alebo na čo som sa spoliehal, no všetky moje modlitby boli vypočuté - patríam medzi tých, ktorých Pán Boh požehnal najviac •

Žijem, aby som ďakoval Bohu, že nevypočul všetky moje prosby.

— Jaan Ingallow

Sväté omše v 25. týždni cezročného obdobia

25.IX. utorok

18.00 + Imrich Lošonský a manž.Agneša

26.IX. streda

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

28.IX. piatok

18.00 + Cyril Bilčík a manž.Justína

29.IX.sobota

8.00 + Imrich Augustín a manž.Magdaléna

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

30.IX. 26. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozef Haleš, manž.Pavína a syn František

9.15 + Michal Vavrinčík, manž.Anna a rodičia

Liturgický kalendár

24.IX. pondelok sv.Bystrík, mučeník

25.IX. utorok sv.Kleopas

26.IX. streda sv.Kozmas a sv.Damián, mučeníci

27.IX. štvrtok sv.Vincent de Paul, kňazi

28.IX. piatok sv.Václav, sv.Vavrinec Riuz a spol., mučeníci

29.IX. sobota sv.Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli

Pretože Eucharistia, aj keď sa slávi na malom oltári dedinského kostola, sa v istom zmysle vždy slávi na oltári sveta. Eucharistia spája nebo so zemou. Zahŕňa a preniká celé stvorenie.

Ján Pavol II.

NA OLTÁRI SVETA

Nezvyčajným spôsobom si Ján Pavol II. vo svojej encyklike o Eucharistii celkom osobne zaspomínal na svoje kňazské roky, keď slúžil svätú omšu na horských chodníkoch, na brehoch jazier, na morskom pobreží, na športových štadiónoch a na námestiach, a pritom mohol okúsiť doslova kozmický rozmer Eucharistie. Vnímať, ako sa Boží Syn pre nás stal človekom, „aby vo zvrchovanom úkone chvály opäť odovzdal celé stvorenie tomu, ktorý ho stvoril z ničoho“. Svet, ktorý vyšiel z Božích rúk, sa vykúpený Kristom opäť vracia k Otcovi.

Tento univerzálny rozmer Eucharistie vnímal vo svojej prorockej vízii už Pierre Teilhard de Chardin, keď nazýval svet kozmickou hostiou, ktorá má byť v spolupráci Boha a človeka ponúkaná na premenenie: „Veľká kozmická hostia by sa mala pripravovať a spracovávať, od rúk, ktoré miesia cesto, až po ruky, ktoré ju posvätia, v duchu adorácie.“ Na diele vykúpenia má skutočne podiel celý stvorený svet, celý kozmos.

Univerzálny rozmer spásy nás možno veľmi presahuje, ale vedomie toho, že Pán svojím vtelením, smrťou a zmŕtvychvstaním vykúpil a posvätil celý vesmír, by nás mohlo viesť aspoň k úcte voči všetkému stvoreniu. So všetkým stvorením by sme mali zaobchádzať v duchu adorácie, nielen s tým, čo sme vyčlenili pre posvätnú bohoslužbu. Ako napísal Yves Congar, „najhoršou zradou, akej sa možno dopustiť na židovsko-kresťanskom zjavení, je oddeľovať od seba to, čo je v ňom prirodzene spojené: Boha, človeka a vesmír“. Do každej svätej omše môžeme teda vkladať všetko stvorené na premenenie a zakúsiť tak toto spojenie neba a zeme, o ktorom písal Svätý Otec Ján Pavol II.

Stáva sa, že zavše podliehame skepse a celkovej dezilúzii zo života a z ľudí. Vidí sa nám, že celá spoločnosť je budovaná iba na pokusoch podviesť jeden druhého a že vôkol nás niet statočného človeka. Možno sme v krátkom časovom rozpätí natrafili na zopár jednotlivcov, ktorí kritérium statočnosti skutočne nespĺňali. A možno, že naše kritériá sú príliš náročné, že hľadáme skôr ideálneho človeka, no tieto normy nik nespĺňa.

Napokon, túžba po ideáloch pretrváva s ľudským rodom bez prerušenia. Lenže ideál nájdeme až v Ideáli ideálov — Bohu. My sa v lepšom prípade iba usilujeme pochopiť, čo všetko ideál obsahuje a pokúšame sa k nemu nasmerovať najlepšiu čiastku zo svojej všednosti. Aj to je náročné — ale táto námaha by nás mohla nasmerovať k reálnejšiemu pohľadu okolo seba. A objavíme spoločenstvo statočných, i keď nie ideálnych ľudí.

Statoční ľudia sú obyčajní, cudzie sú im škandály a lacná popularita. Ich rečou sú činy, ich slovo má hodnotu skutku. Sú to ľudia konštruktívnej práce, spoľahliví, ktorí svojho blížneho posudzujú ako samého seba. Jednoducho sú, pracujú, hnevá ich nespravodlivosť a lajdáctvo, teší ich kus kvalitne vykonanej práce. Ak treba, nájdú pre človeka dobré slovo, ak treba - kus chleba, ak treba, darujú krv, ponadávajú i zaspievajú si. Meradlom im je vlastné svedomie, nie hmotný úspech susedov. Prehovoria vtedy, keď je to potrebné. A zastanú sa tých, ktorí to potrebujú.

Statoční ľudia nie sú nijakí anjeli, ničím na seba neupozorňujú, iba ak tým, že im možno úplne dôverovať. Preto potrebujú čas, aby spoznali nových ľudí podľa práce, a ľudia potrebujú čas, aby ich spoznali. Lebo na prejavenie sa v činoch je čas potrebný. Nie sú bez chýb, ale sú úprimní a čestní.

Pre túto statočnú väčšinu je Boh láskavým otcom a múdрым hospodárom, ktorého prostými slovami prosia o pomoc a radu, cítia a ctia si ho ako najdôležitejšieho člena vlastnej rodiny. A ak nedostali, o čo prosili, trocha si pošomrú, no napokon vedia v pokore povedať „buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi“.

Statoční ľudia sú všetci, ktorí veria v čestnosť, v lásku k blížnemu ako v pomoc blížnemu. Veď čo iné je láska, ak nie služba, ak nie pripravenosť pomáhať tým, ktorí pomoc naozaj potrebujú? Pozornejšie sa rozhlíadnime vôkol seba! Optika často závisí od toho, čo chceme vidieť. Pozerajme sa chápacími očami. Objavíme statočnú väčšinu.

JA TI TO VYSVETLÍM Chlapec sedel v parku na lavičke a čítal si Bibliu. Zrazu nahlas vykričkol: „Haleluja'. Haleluja'. Boh je veľký!“ a vôbec ho nezaujímalo, či ho náhodou niekto nepočuje.

Okolo šiel mladý muž, ktorý nedávno ukončil štúdium na vysokej škole. Pretože sa cítil zorientovaný v každej oblasti a chcel to ukázať aj druhým, spýtal sa chlapca: „Z čoho sa tak veľmi tešíš?“

„Ani si nedokážeš predstaviť, čo všetko Boh dokáže urobiť! Práve si čítam o tom, ako Boh rozdelil Červené more a jeho stredom previedol svoj národ.“

Múdry muž sa usmial, sadol si vedľa chlapca a snažil sa mu vysvetliť realitu biblických zázakov.

„Všetko ti to vysvetlím veľmi jednoducho. Moderné výskumy dokázali, že Červené more bolo v tejto oblasti vtedy len 25 cm hlboké. Prejsť na druhú stranu takou plytčinou preto nebolo pre Izraelcov nijakým problémom“

Chlapec zostal zarazený. Opäť sa pozrel do Biblie, ktorú si nechal otvorenú. Muž, spokojný že tomuto jednoduchému chlapcovi objasnil príbeh z vedeckého pohľadu, sa otočil a chystal sa odísť. Len čo urobil dva kroky, chlapec sa začal opäť radovať a kričať ešte hlasnejšie ako predtým. Muž sa vrátil a spýtal sa ho, prečo zas vykrikuje.

„Hurá'. Hurá!“ kričal chlapec od šťastia, „Boh je väčší, než som si myslel! Nielenže previedol cez Červené more izraelsky národ, ale vrcholom všetkého je, že v 25-centimetrovej vode utopil celé egyptské vojsko!“

Musíš sa veľa učiť, aby si spoznal, akó málo vieš.

Montaigne

Sv.Páter Pio z Pietrelciny 23.september

„Ale ja sa nechcem chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista, cez ktorý je svet ukrižovaný pre mňa a ja pre svet.“(Gal 6, 14)

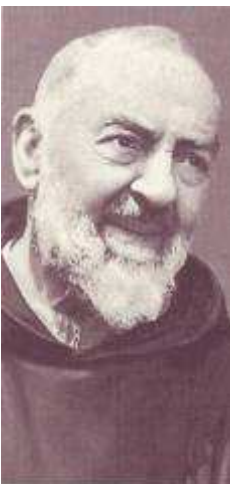
Tieto slová sv. Pavla, apoštola, z Listu Galat'anom si zobral za svoje jedinečný kňaz, kapucín páter Pio a podľa nich aj žil. Svätý Otec Ján Pavol II. ho počas slávnostného obradu 16. júna 2002 zaradil do zoznamu svätých.

Francesco Forgione sa narodil 25. mája 1887 v dedinke Pietrelcina v Južnom Taliansku. Keď mal 12 rokov, po prvý raz prijal Eucharisriu a sviatosť birmovania. Ako šestnásťročný, 6. júna 1903 vstúpil do kapucínskeho kláštora v Morcone, kde ako 22-ročný prijal meno Pio. V roku 1910 bol vysvätený za kňaza. Dňa 20. septembra 1918 dostal Kristove rany aj viditeľným spôsobom. Keď sa vtedy modlil s rozopätými

rukami na chóre pred krížom, svätostánok zahorel zvláštnym svetlom. Po precitnutí z tejto vízie mal na rukách, na nohách a na boku viditeľne vtláčené Kristove rany.

Známy rímsky chirurg Dr. Festa, poverený skúmaním rán pátra Pia, vydal o tom posudok: „Rany tohto omilosteného kňaza, pripomínajúce strašné zranenia nášho Spasiteľa, nemožno vysvetliť prirodzeným spôsobom, lebo odporujú všetkým prírodným zákonom. Každá normálna rana sa buď zahojí, alebo zapáli. U otca Pia nedochádza ani k jednému, ani k druhému. Z vedeckého stanoviska nemožno vysvetliť, prečo sa otvorená rana ani nezmenšuje, ani nezväčšuje.“

„Bol mužom modlitby a utrpenia,“ vyjadril sa o pátrovi Piovi pápež Pavol VI. Bola to práve modlitba, ktorá viedla tohto jedinečného kňaza k prijímaniu tajomnej Božej vôle. Najobľúbenejšou modlitbou pátra Pia bol ruženec, ktorý nikdy nepúšťal z rúk. Nikomu neodmietol pomodliť sa za neho a sám často prosil o modlitbu, aby mohol realizovať dielo, ktoré Boh chcel

prostredníctvom neho uskutočniť. Povedal: „Môžem nespáť, môžem nejst', ale nemôžem byť bez modlitby. Chcem byť len chudobný brat, ktorý sa modlí.“

Otec Pio vedel, že svojím utrpením zachraňuje veľa duší. Mal nesmiernu úctu k Matke Božej a denne od nej získaval veľa milostí. Starosťami a bolesťami obťažaní ľudia sa k nemu hrnuli zo všetkých strán.

V pondelok 23. septembra 1968 v San Giovanni Rotondo páter Pio zomrel. Všetci prítomní videli, že stigmy mu úplne zmizli. Neostala po nich ani len jazva. V priebehu jednej hodiny po smrti vyfotografoval páter Giacomo jeho ruky, nohy a bok. Detailné zábery potvrdili, že otcovi Piovi sa rany vytratili z tela.

Zomrel v 81. roku svojho života. Na jeho pohrebe sa zúčastnilo 160 000 ľudí. Pre svoje duchovné deti zanechal závet:

„Milujte Pannu Máriu a vzbudzujte u druhých lásku k nej!“

Proces jeho blahorečenia sa začal v marci 1983. Vo Vatikáne skúmali dokumentáciu o jeho živote, ktorá má 30-tisíc strán. Dňa 2. mája 1999 Ján Pavol II. vyhlásil pátra Pia za blahoslaveného. Počas beatifikačnej slávnosti charakterizovali jeho zbožnosť týmito slovami:

„Svoju lásku v hrdinskej miere prejavoval tým, že prijímal všetkých, čo boli v núdzi. Prekvitala v ňom čnosť sily. Veľmi skoro pochopil, že jeho cesta životom bude cestou kríža, ktorú prijal odvážne, pohotovo a s láskou.“

Spracoval: MICHAL HARGAŠ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku